

Arrest

nr. 99 550 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing, genomen op 14 november 2012 en aan verzoeker betekend op 29 november 2012, luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2012 werd ingediend te Antwerpen onder referentie X09461 door :

E. H., C. (R.R. : (...)) nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...) adres: (...)

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. **

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam naar België voor hogere studies aan de Hogere Zeevaartschool te Antwerpen en verkreeg verblijfsrecht als student. Betrokkene slaagde niet in zijn studies aan deze instelling en schreef zich voor het academiejaar 2011-2012 in voor een opleiding boekhouding en bedrijfsbeheer aan de Université Libre Internationale. Betrokkene voldeed echter niet aan de voorwaarden om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart als student. Hij verklaart nu dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid waardoor hij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene stelt dat hij zijn studie zou dienen te onderbreken en minstens een academiejaar zou verliezen indien hij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren. Betrokkene verzuimt het echter om aan te tonen dat hij voor het lopende academiejaar 2012-2013 is ingeschreven en indien betrokkene toch dergelijke bewijzen zou kunnen voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker citeert de bestreden beslissing en de door hem geschonden geachte bepaling, en doet verder gelden wat volgt :

"Verzoeker heeft bij zijn verzoek tot machtiging van verblijf als stuk 7 een attest van inschrijving aan de Université Libre Internationale dd. 30 september 2011 gevoegd (stuk 3).

De bestreden beslissing verklaard het verzoek onontvankelijk omdat hij zou verzuimen aan te tonen dat hij voor het lopende academiejaar 2012-2013 is ingeschreven.

De ontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van het bewijs van de buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag in België zelf in te dienen, dient echter uiteraard te worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Op dat ogenblik, 28 maart 2012, was het academiejaar 2011-2012 nog aan de gang, en liep het trouwens tegen de examens aan, zodat het inschrijvingsbewijs voor het academiejaar 2011-2012 dat verzoeker heeft naar voor gebracht, wel degelijk een bewijs vormt van de buitengewone omstandigheden die hem toegelaten hebben om een aanvraag in België zelf in te dienen.

Wat de motivering betreft dat verzoeker op basis van een studentenvisum eventueel zou kunnen terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten, dient te worden opgemerkt dat dit onderdeel van de motivering volledig onrealistisch is, gezien door de behandelingstermijn van dergelijke visumaanvraag verzoeker onmogelijk tijdig in België zou kunnen terug zijn om aan de examens deel te nemen.

Om deze redenen is art. 9bis Vreemdelingenwet geschonden.

Gezien het element van de onmogelijkheid van tijdige terugkeer met een studentenvisum niet behoorlijk in beschouwing werd genomen door de bestreden beslissing, is eveneens de zorgvuldigheidsplicht als een van de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Deze zorgvuldigheidsplicht kan als volgt worden omschreven:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (Suetens, L.P. en Boes, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie via het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf. RvSt. 2 februari 2007, 167.411, RvSt. 14 februari 2006, 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing, gezien totaal onrealistisch wordt voorgehouden dat verzoeker na 28 maart 2012, ogenblik waarop de ontvankelijkheid in termen van buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld, naar Marokko zou kunnen terugreizen om dan een studentenvisum voor België aan te vragen en naar België terug te reizen, en dat hij dan nog op tijd in België zou zijn om aan de examens deel te nemen.”

2.2. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.5. Verzoeker stelt dat de ontvankelijkheid van de aanvraag moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening ervan. Toen de aanvraag werd ingediend in maart 2012 was het academiejaar 2012-2013 nog aan de gang, zodat zijn inschrijvingsbewijs voor dat academiejaar wel degelijk een bewijs vormde van de buitengewone omstandigheden in zijn hoofd. Wat de motivering betreft dat hij op basis van een studentenvisum zou kunnen terugkeren, betoogt verzoeker dat dit onrealistisch is, gezien, door de behandelingstermijn van de aanvraag verzoeker onmogelijk tijdig terug zou kunnen zijn om aan de examens deel te nemen. Doordat totaal onrealistisch wordt voorgehouden dat verzoeker na 28 maart 2012 naar Marokko zou kunnen terugreizen om dan een studentenvisum voor België aan te vragen en dat hij dan nog op tijd terug zou zijn om aan de examens deel te nemen, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.6. De Raad stelt vast dat uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief is dat geen buitengewone omstandigheden worden aangenomen omdat zelfs wanneer een inschrijving is aangetoond, verzoeker op basis van een studentenvisum eventueel kan terugkeren naar België om er zijn studies verder te zetten. De vraag naar het al dan niet bewezen zijn van een inschrijving is derhalve overbodig en de grieven die verzoeker dienaangaande opwerpt kunnen niet leiden tot een andere beslissing, zodat hij geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden ervan.

2.7. In de mate dat verzoeker betoogt dat het onrealistisch zou zijn om voor te houden dat hij naar Marokko zou terugreizen om een studentenvisum aan te vragen en dat hij dan nog op tijd terug zou zijn voor het afleggen van zijn examens, dient te worden gesteld dat verzoeker zich zelf overgeeft aan loutere hypothesen, nu de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich houdt en verzoeker er ook geen aanvecht. In die optiek staat het verzoeker dus vrij om terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op de aanvraag van een studentenvisum aldaar op een moment waarop dit geen of slechts een minimale impact heeft op zijn studies en het afleggen van examens. Zelfs wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofd van verzoeker zou worden genomen, zou hij desgewenst de verlenging van de uitvoeringstermijn van dat bevel kunnen vragen teneinde het aangevatte academiejaar te volbrengen. Dat verzoeker, in die omstandigheden, onredelijk lang zou moeten wachten op een visum en daardoor zijn studies in het gedrang komen, is geenszins aangetoond. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, door te oordelen dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden.

2.8. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS